Sára Júlia

Mihail Afanaszjevics bekopog

Halálra váltan, hálára vártan, mennék, futnék, rohannék tova.
De felállni sem tudok, mint akire rávert az Isten ostora.
Éget az idő, fájdalommal teli az órakattanás.
Bizodalmom elhagyott, elosont, és nem jött helyette más.
Letaglóztak, mint egy állatot, a rámtekeredő hosszú hónapok.
Úgy tűnt, messzire utazom, fut a táj, süt a nap.
De lehet, rossz vágányon vagyok, rég benőtte a fű,
és valami a lábamba harap.
Vagy valaki.
Alattomos a lét.
Csak állok hát, moccanatlan.
Kígyómarásként árad szét a rettegés.
Hiába csukok be ajtót, ablakot,
kint és legbelül, csak vacog a karcos remény,
a vodka elfogyott,
Szibéria ég,
Bulgakov azt súgja,
innen már nincs Menekülés.

2019. augusztus